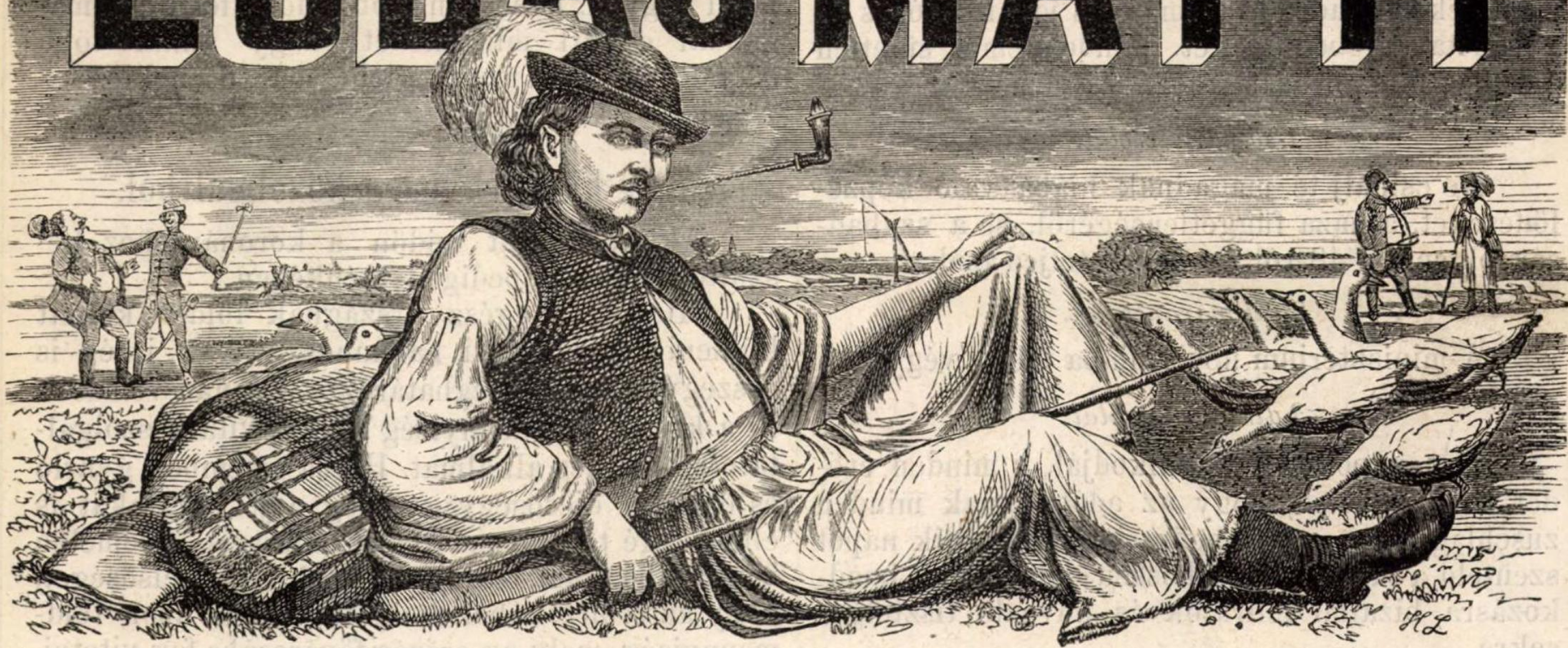
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendö.	Pest, julius 28. 1867. 17. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Éljen Kossuth Lajos!

(A váczi kerületben országos képviselővé választatása örömünnepére.)

Dicsö szent szabadság
Ragyogó szent napja!
Kelj fel a homályból —
S tündökölj e napra;
Nézd mi lelkesülten
Örvend egy félvilág!
Eget verdes a hang…
Midőn a nép kiált ;
Éljen Kossuth Lajos!

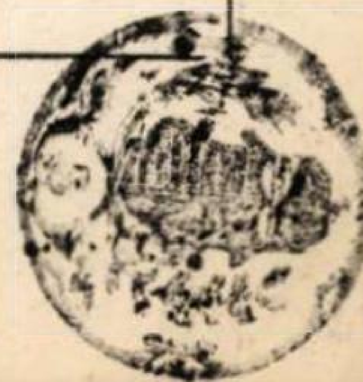
Drága jó nemzetem!
Édes hazám népe!
Előtted lebeg hát
Most is annak képe
A megváltó után
Kinek köszönheted :
Szolgai járomtól . .
. . . Szabadult életed.
Éljen Kossuth Lajos!

Óh boldog vácziak!
Rátok fényes nap vár, —
Valymi büszke lehet
Minden igaz polgár!
Őszinte bizalmát —
Hogy annak adhatja :
Ki az egyenlőség . . .
S testvériség attya!
Éljen Kossuth Lajos!

És ti hatalmasak . . .
Gőgös országnagyok!
Kiken csak czim, kereszt —
És hitvány ércz ragyog…
Lássátok egy névért —
Népünk miként él, hal. .
A népfönség előtt —
. . . Le hát a kalappal.
Éljen Kossuth Lajos!

LUDAS MATYI.

Alkotmányos tiz parancsolat.

(Irta az ujkor Mózese, nem a sinai hegyen, hanem a képviselőházban.)

Én vagyok a ti profétátuk, ki titeket fel mentélek 800-ados alkotmányos jogaitoktól, s ki gyógyitalak benneteket mindennemü születlen hazafias fantazirozásokból — Ámen.

1-ső parancsolat.

Ne csinálj te magadnak hiába való képzelődéseket, a haza függetlenségéről, se a szabadságról, sem a 48-ról, se ne tiszteljed azokat.

2-dik parancsolat.

A miniszterium nevét hiába fel ne végyed.

3-dik parancsolat.

Hat napokon munkálkodjál, s minden erődet arra forditsd, hogy az adót annak minden zuschlágjaival együtt befizessed, a hetedik napot szenteld a miniszterium hosszu életéért való imádkozásra, bizalmi feliratok és üdvözlő tisztelgésekre.

4-dik parancsolat.

Tiszteljed Deákot, a miniszteriumot, a 67-es bizottmányt az ő munkálatával egyetemben, hogy hosszu életed lehessen e földön s hogy végre tubákos német válhassék belőled, mert tégedet a mindenható csak is e végre teremtett.

5 dik parancsolat.

Ne öllj (de ezt ugy kell értelmezni, hogy ne lőjj, vagyis az igazságos ügy mellett ne fogj fegyvert, vagyis hogy honvéd ne légy.)

6-dik parancsolat.

A honszerelem ne dulja szivedet, mert a tulságos szerelemből válik a paráználkodás.

7-dik parancsolat.

Szegődj a jobb oldalhoz, légy ráixráth, delegátus, obligátus, opportunus, kis keresztes — nagy keresztes — arany sarkantyus, s igy te ki vagy véve e parancs szigora alól.

8 dik parancsolat.

Tanuságot ne tégy arról, hogy valaha magyar ember még ur is volt a maga hazájában, s hogy azt vérrel szerzé magának, mert a tanu bizonyságot Bécsben hamis tanu bizonyságnak fogják mondani, s érette elkárhozol.

9-dik parancsolat.

Az ujságokat u. m. Magyar Ujságot, Pesti Hirlapot, Ludas Matyit, s más ily veszet portékákat se ne olvasd, se ne irjál belé olyan dolgokat, a melyek az egyedül üdvezitő közösügyi munkálatok auktoritását megkisebbitenék.

10-dik parancsolat.

Végre ne kivánjad, a te osztrák kormányodnak semminemü jószágát, hadügyét, pénzügyét. Söt még azt sem a mi a magad saját kapudon belől vagyon, hanem inkább áldozd fel neki magaddal együtt mindenedet, hogy annál több ökre és szamara lehessen ő nekie. — Ámen.

Egy kis történet a közelmultból.

Akkor történt midőn a koronázáshoz készültek. Történt pedig ilyeténképen.

Midőn az egész országnak földet kellett küldeni a koronázási halomhoz, a v . . . i nép is összegyült, hogy meghatározza, honnan vétessék ki a kivánt földmennyiség? Nagy vitára szolgáltatott a kérdés alkalmat. Hiába az ember gyarló és önző. A dicsőségvágy még a jó barátokat is ellenséggé teszi, mert avagy miért is érdemelné meg Szabó uram, Kovács uram felett az elsőséget, hogy az ő birtokából szolgáltassék ki azon földmennyiség, mely az ország fővárosába fog vitetni, melyen egy hatalmas országnak királya fog lovagolni?!

A gyülés már zajos kezdett lenni, mert a polgármester azon erősködött, hogy az egész határban az ő földje lesz legalkalmasabb a kitüntetésre, mert a mult összel trágyázta meg, s most olyan buza van benne, hogy majd megdül. Ugy van, abból kell küldeni, kiált a tekintélynek hódolni szokott majoritás. A minoritásnak fájt, hogy mindig kissebbségben kell maradniok, s most is ők huzzák a rövidebbet. Itt ott már fenyegető pillantások lövelltettek egymásra a két táborból, s félni lehetett komolyabb összeütközéstől; mert itt most is botokkal és fokosokkal tanácskoznak — midőn egy tisztes ősz felkél a minoritás közül, s csendet kér.

Uraim! gondolják meg mit cselekesznek akkor, midőn a polgármester földjéből akarnak küdeni. Avagy nincsen-e földünk most is roppant adó alá vetve? nincs-e a harmadosztályu föld a másodikba, a második az elsőbe sorozva? Vigyázzanak uraim! ha abból a drága jó földből küldenek, a földkóstolók azt fogják rá mondani: „jó föld biz ez“ ugyan mi lehet az adója? s ha van most elég adó, — lesz akkor még több? uraim! küldjünk inkább a pap földjéből, küldjünk mennél soványabbat, hadd lássák meg odafent, hogy oly rosz földünk van, melyben még a tatárka se terem meg!

És — a minoritás győzött!! Igen, a lelkes beszédre a kedélyek lecsilapultak, s a tiszteletes uram földje lett szerencsés Pestre felküldettethetni.

Buzditás.

Rajta! rajta! csak előre
„Jobboldali“ magyarok!
Bizalmi himnussal áldni
Minden udvari nagyot!
Hadd tudja meg Magyarország
Hányat ütött az óra,
Hány is voltakép a jeles,
Ki czápaként, — szájtatva les
Szép hivatalos jóra.

Rajta! rajta! csak előre!
Járja a „taps“ és „helyes!“
Ha valaki fecsegi: hogy
Alkotmányunk már teljes . . .
Hadd tudja meg Magyarország!
Hanyadán áll a dolog,
Hogy szám szerént jól szabassa,
Kinek — kinek megadhassa,
— Az angenét bugyogót

Rajta! rajta! csak előre!
Bátran járja ez a szó!
(A szent jog bajnokaira
Térítvén), hogy „l á z z a d ó“
Hadd tudja meg Magyarország:
— Mert hát tudni óhajtja, —
Hogy kinek volt folyvást mindig,
Harmad, negyed, ötöd izig
Labancz a vén nagyapja.

Szittya Puff.

Eredeti levelek.

XXIII.

Téns uram!

Ugyan kérem szeretettel miféle ember lehet az az ugy nevezett Gyulai Pál? Egész ember e ükeme vagy csak félig van meg, mert biz uram okos emberről még riszeg füvel sem teszek fel olyat, hogy neki rugaszkodjék egy egész vármegyének, oszt azt tanácsolja nékï, hogy d i n n y é t t e r m e s s z e n e k, — azért mert hát a vármegye az igazság mellett szólamlott fel. Ugy képzelem én az ilyen bakafántos embert, mint a mezőn a kódus tetüt, tudja téns uram! mi az a kódus tetü? olyan kis apró bojtorján, — a mi az emberbe bele ragad, nincs annak uram semmi haszna, mert még a szamárnak se kell; — ilyen lehet ez az ur, mert hallottam én már ükeméről többször is ilyen históriát, hogy bele kapczáskodik az emberbe. De hiszen egy embert hadd dögozzik meg a mint neki tetszik, hanem már ha egy egész vármegyéhez akar fogni, — hatszor szülessék a világra, meg oszt addig szopja az annyát, a mig meg nem öszül, s még akkor is több tisztelettel legyék irányába, — mert már csak egy vármegye még is csak százszor többet ér mintha ükemét az apja vert aranyból csinálta volna, s a két szeme helyett meg olyan két kárbunkulust szurt volna a fejibe mint az öklöm.

Még ő azt komendálja, hogy Heves vármegye csak dinnyét termeszszék, tán bizony szeretne csősznek menni osztán oda ükeme, mintha bizony a tök ő róla venne mustrát már ha teremni akarna.

Ott van Borsod vármegye is, hát azt vajjon nem volna e kedve kikérdeni annak a dinnyetermesztő urnak? szeretném ha meg poróbálná, hadd törnének egy kis borsot az orra alá s hadd prüszkölne tőle, mig be nem nő a feje lágya; hát annak a vármegyének mit komendál osztán vajjon — mit termeszszik, mert biz ott nem terem meg a dinnye, — de bezzeg terem mogyorópácza, csáti fütykös, meg ágasnak való gerenda . . . . . hjajj kedves ides ur! ha maga mind az ötvenkét vármegyével ki akar kezdeni, cserebogarat egyik osztán reptiben, meg tintát igyik rá — subiczkkal kenje be a bajusszát; osztán meg mennyik haza ides apjához, hogy nevelje fel még egyszer, mert igy ordináré ésszel ki fogy belőle a szusz.

Ugyan kérem szeretettel ides téns uram! mondja meg csak nékem kigyelmed, hogy az a sok császár vándorlás mit jelenthet ebbe a mai időbe, hogy ugy búcsúra jár egymáshoz? — még a török császár is otthon hagyta a sok felegsigit — ugyan vajjon az a sok szip asszony mit cselekszik az alatt oda haza, mig ez a czifra kokas, jobbra balra futtja a világot, azt beszillik hogy P e s t r e is elmegy a török szultán, oszt lesz iluminátzió, — csak látom én, hogy igaz az a példabeszéd, hogy még az ördögnek is gyertyát kell gyujtani; — ni téns uram! ugyi hogy a török császár sem eszi a szalonnát mint a zsidó pedig hát ükeme nem zsidó.

*Ni téns uram! *) kérem elmentek e már a magyar rájxrátok Bécsbe alkudni? vajjon mire válik a vásár bárcsak valami turóshátu kutyának való lovat ne sóznának ezeknek a magyaroknak a nyakába, mert hát könnyen kitelik attól a sok feki tubákos nimettől.*

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Czigány kiegyezkedés.

No te paraszt! itt a galamb és nyul, —
Osszuk fel most isten igazában,
Vidd el a vad galambot osztályul,
Vagy hadd nekem a nyulat magában.
Szabad a választás — nincs panaszod,
Hogy, mi téged illet, — meg nem kapod.

Nem ugy van az, monda rá a paraszt,
Ha neked van, — nekem is van eszem.
A mit nekem akarsz adni, vedd azt,
Én pedig majd a nyul husát eszem.
Nem én, te lőtted a vadgalambot . . .
Lőpor s fegyver is mind az enyim volt

Igazad van! mond erre a czigány,
De te nem lehetsz magad birája! —
Hanem adjuk ezt az egész zsákmányt
Választott biróságnak alája. —
S egy czigány sereg csak elő toppan
S z a v a z n i, — s a paraszt szeme koppan . .
Galamb és nyul a szavazók hasába
Torkoltatott be csak kutya futtába . .
Ej haj — de haj! devla igazába. —

B.

---

*) *Kedves Marczi szógám! az utolsó „Téns uram“ megszólitás e legyen ám, mert hát tudd meg, én már az „egyenlőségi körnek“ tagja vagyok s mint ilyennek a téns ur titulus nem kompetál.*

Ludas Matyi.

I.

Borsodi: „Nézze csak kend bátyó! minő terhes felleg közeledik Pest felől.

Hevesi: Látom biz azt, no csak gyerünk hát szaporán az alá a határfa alá ni, mig utól nem ér a fergeteg.

Tigriskörmök.

A napokban egy Mexikóból hazatért kéregető katonával találkoztam, kérdvén tőle hogy minek ment oda? s azt felelte:

„Hjaj uram bolondá tettek minket, itthon azt mondták, hogy csak egy nehány meztelen v a d e m b e r t k e l l ö s z v e f o g d o s n i, — azután a miénk lesz az egész ország, mert a Mexikó országa csak ilyenekből áll. S mikor oda mentünk akkor láttuk csak, hogy több esze és nagyobb neveltsége van ott a 12 éves gyermeknek is, mint nálunk némelyik vármegye fiskálisának.

De már csakugyan felállitják a honvéd-zászlóaljakat. Honnét gondolod atyafi? Onnan, hogy Andrássy a hadügyminiszter is igazolta már magát mint honvédezredes. Az e z r e d e s n e k pedig csak e z r e d é n e k is kell lenni, ugy-e? ugy hát.

Bécsben határtalan az öröm, hogy az osztrákok a francziákat és poroszokat legyőzték? Hogy hogy? hát ugy, hogy a párisi katonai hangversenyen a cseh trombitások lettek az első nyertesek. Na legalább nem csak a f u t á s t, hanem a f ú v á s t is győzik tehát már szuszszal.

Sok helyben a falu kondása, tehenese és a többi pásztora elég dus fizetéssel van ellátva, hanem a néptanitó fizetése 8 köböl rozs — akarom mondani — szemét, s azután punctum.

Ugyan édes oktatásügy miniszter ur! Mikor is léptetik már életbe azt a 48-ki XX. törvényczikk 3. §-át? Igaz most jut eszembe, hogy ez is a h a d ü g y h ö z tartozik, azért késik ily soká.

Mert lám a burkusnak nagyobb ereje volt ám a hadfiak miveltségében, mint a gyorspuskákban!

II.

Borsodi: No bátyó! ezer szerencse, hogy elkéstünk, mert az a tüzes istennyila most mindkettőnket agyonütött volna.

Hevesi: A biz a . . . de kár azért a 300 éves fáért is la.

Szász Károly országgyülési képviselő, szabadszállási református pap, miniszteri tanácsos, drámabiráló jelölt, sat. sat, ugy hallatszik hajlandó volna még a debreczeni, kecskeméti, halasi és n.-körösi egyházakban papi és professzori hivatalokat is elvállalni. Na hiszen ha ezt meghallja amaz istentől nyolcz gyermekkel megáldott k.-sz.-miklósi kántor Dömötör, kit Szász Károly hivatalából kicsapott, nem hiszem, hogy el nem kántálja:

„Tiszteletes tudós Szász!
Hivatalokra vadász, —
Azért, hogy kegyelmed székely:
Nem illeti ennyi székhely."

Ugyan miért öltögetik oly csufosan nyelveiket a bicskei és ozorai páterek arra a szegény Csernátonyra? Bizonyosan azért, mert épen most tart a kutyanapok (kánikulla) saisonja, tehát igen melegök van.

Hová ment Pestről Görgei? minden halandót csak e kérdés foglalkodtat mostan. Hát édes atyámfia! elment Aradra a halhatatlan emlékü 13 szabadsági vértanuk sirjaihoz . . . vezekleni.

Az e . . i eklézsiát is fogyasztási adó alá vették, zugolódott ezért az elöljáróság s reklamáltak, hogy miután az egyesek fejenként ugyis fizetnek, a község is külön fizet, hát az eklézsia hagyassék ki, hiszen mint tisztán szellemi társaság ugysem fogyaszt.

De az adóinspektor ur azt felelte, hogy igenis fogyaszt. Urvacsorájakor mindég bort iszik a közönség, hát csak fizessen. Azt felelte erre aztán a tiszteletes: no még megérjük utóbb, hogy a pünkösdi szent lelket is megfinánczolják, mert a meg spiritus, — nem de?!

Verses versengés.

(Feleletül „Magyarfi“ atyafinak.)

MOTTO: „El ne feledd azt a napot,
Mikor bántottad a papot.“

Vettük szép versedet
Olvastuk is nyomba,
Szép volt, jó volt, vig volt . . .
S nemis volt goromba.

Értettük belőle . . .
Szelid kritikádat —
Melyben azt mondod hogy:
„Ne bántsd az egyházat.“

Szelid szó szép beszéd —
Hallgatunk is rája,
Ugy áldjon meg minket
Az égnek királya!

Mi bizony nem bántjuk
Soha az egyházat, —
Vesszen el egy lábig
„Ki ellene lázzad!“

Lelkünk számára kell
„Az életnek vize.“
Ámde legyen tiszta...
Ugy lesz kedves ize.

S az ur templomában
Ne legyen ám szemét,!
A mely kiszurja a
Jámbor hivő szemét.

Az urnak egyháza!
Szerető jó anya;
De nem **„galambárus“**
Vagy **„pénzváltó“** tanya.

Az urnak szolgáit
Tiszteletben tartjuk,
Meglátjuk a dicsfényt . . .
Hogyha ott van rajtuk.

De ha nem **„kenetes“**
Fölkenjük gorombán,
A guny dorongjával,
A hátára nyomván.

„Tisztelet becsület
Ámde igazság is“
Haladhatna talán
Kissé a papság is?

Tudjuk hogy vannak itt
Drága igaz gyöngyök,
De akadnak közte . . .
Nyomorult göröngyök.

Ezek az ur testén —
Mint a férgek élnek,
Vagy hátra ballagnak . . .
Vagy csupán henyélnek.

De már az ilyennek —
Nem árt ha mozsdatjuk,
Meglehet a szép szó . . .
Fog is néha rajtuk.

Igy a vallás ügye —
Csak előre halad,
Éltető forrása
Lelkünknek enyhet ád.

Lelkeink fölött igy
Gyakorol hatalmat,
S **„nem vesz rajt' a pokol,
Soha diadalmat.“**

Honfi sziv, munkás kéz,
Vezesse előre;
Legyen igaz, lelkes,
Annak minden őre!

Nem türjük, hogy legyen
Heréknek tanyája,
S kényelem keresők,
Nyugalom párnája.

Áldjon meg az Isten
Minden **igaz papot**,
Előtte **mi fogunk**
Emelni kalapot.

Ámde a henyének
Mozsdó szappan ostor!
Ez a két eszköz jó . . .
. . . Térítő apostol.

Kondor.

Vallomás.

Hogy mirt párthulok én az országgyülésbül
Asztat a „bal-uldalt“ ugy iljek! megvallum:
Csakh azért oraim! mert susem láttom aszt:
— Hugy a **szhiv** dubugná magát.. „jubb uldalun.“

Hasli Mózsi
madjar izraelitő natorá'lt poét.

Nyúlhus káposztával.

(Meséli Csalán Peti.)

Volt nekünk egy jó becsületes sima képü tubákus német prófuszunk, a ki bennünket magyar fiukat nagyon szeretett oly annyira, hogy ha csak szerét tehette mikor ugy neki csucsorodott a kedve, hát el el hitt hol egyikőnket, hol a másikónkat vasárnaponként meg sátoros ünnepeken ebédre; — ilyenkor osztán adott ennünk mindent, a mi csak nem magyar bélbe dukált.

De legjobban gyötört bennünket télen — főtt nyúlhussal meg veres káposztával, — hanem tudni kell ám elébb azt, hogy a nyúl a garnizon kloákájába volt felakasztva a páczra, néha két hétig is, s az ilyen osztán puha lett mint a liba mája, de volt is olyan szaga ecsém Matyi, hogy tudom nem ettél volna belőle a Reisz-Schleiz-Greiz-Lobenstein német herczegségért. Na barátom! hát illyen étellel vendégelt bennünket az prófusz egyszer, hanem akkor aztán ugy is elteltünk vele, hogy többé sohasem jött rá gusztusunk. Hanem persze az öreg nagyon szeretvén az ilyen csemegét, néha volt a páczba felakasztva 3 nyul is. Éppen karácsonra páczoltak csakugyan egy szép kannyulat a többek közt, — s mink is unalomból azon törtük a fejünket, hogy mit tegyünk az öreg urnak, a mitől elmenjen a gusztusa nyulat enni, mig végre nekem eszembe jutott, hogy a szomszéd korcsmárosnak van egy nagy kandúr macskája, ezt hát valahogy kitli alá kellene bujtatni. Dictum factum ecsém, el ballagtam egy porczió tréberre, s addig sündörgödzöttem a macska körül, mig a hónom alá nem dugtam s avval búcsut vettem az ajtófélfától.

Mikorára haza értem, már a két czimbora otthon várt, s a mint elővettem a macskát a köpönyeg alól, hárman neki estünk, s csak ugy hamarosan beleszoritottuk a szuszt, — azután megnyuztuk, — azután meg a nyúlat forditottuk ki a bőriből, s a nyuzott macskát olyan pompásan bele gyürtük a nyulbőrbe, — hogy az apja se ismert volna rá; s mikor igy készen voltunk evvel a chirurgus operátzióval, a leendő karácsoni csemegét megint vissza akasztottuk a páczra.

Eljött osztán az ünnep, hanem szerencsére a führender strázsamestert hitta meg az öreg ur ebédre. E meg szerencsére talián volt, a ki külömben szereti a macskát. Na csak elég az hozzá édes Mátyásom! hogy a trakta javába folyt, mink meg azt lestük, hogy valyon észre veszik e a csint, — a mint egyszer csak látom, hogy a strázsamester jön elő nevetve, s fűnek fának beszéli, hogy a macska pecsenyét sehogysem vette bé a gyomra az öreg urnak. Na hát a talián ráismert mingyárt s nagy örömét találta nyilvánitani a jó komidentziára, erre meg az öreg ur megbosszankodott, mikor már jól bepakolt belőle, s mérgibe felkavarodott a gyomra, elkékült előtte a levegő, s tiszteséggel kimászott belőlle a macska.

Az lett biz a következése ennek a traktának édes ecsém, hogy a vén prófusz sohse evett több páczolt nyulat, mert beteg lett — megholt; én meg mai napig is a macska bőriből töltöm a pipámat, pedig már ez öcsém régen történt, — tudod akkor, mikor még Magyarország nem volt megfinánczolva. Na majd a jövő héten meg az óbester szobalányáról irok.

Adomák.

Megbetegedvén az egyszeri kántor, ki erős dohányos volt, s e mellett a tütüt se öntötte a csizmaszárába, — az orvos mind a dohányzástól mind a borivástól szigoruan eltiltotta. A kántor lelkiismeretesen alkalmazván magát a kurához, nem sokára jobban lett, s kérdezé orvosát, ha szabad-e már egy keveset dohányozni?

Az orvos megnyugtalólag mondá: „lehet, de csak hosszu száru pipából.“

A pátiens erre neki bátorodva, ismét kérdé: „édes doktor ur! hát egy kis borocskát szabad lenne e már innom?“

— Isten mentsen — tiltakozék ellene az orvos, a méreg gyanánt hatna idegeire.

„Már pedig én ugy gondolom, hogy ha azt is olyan hosszu nyaku üvegből innám, — bajosan ártana meg — monda a szomjas kántor.

Törvényszék előtt állott a bünös, kit azzal vádoltak, hogy egy korcsmárost agyon ütött.

Igaz, hogy a zsidó meghalt, szólt komolyan a vádlott, de hogy én öltem meg, azt tagadom. Az egész igy történt. Egy pár jó czimborámmal be néztünk Schmüle korcsmájába, ha nem eczetesedett-e meg a bora, s ittunk ott egy két pohár bort. Egyik czimborám mutogatni akarván nehány katonai mester fogást, kért, hogy adjam át fokosomat. Én teljesitém kivánságát, át nyujtottam neki, de véletlenségből a zsidó akkor éppen köztünk állt s én véletlenségből a fokost elejtettem, véletlenségből épen a feje lágyára esett és meghalt. Bizony igy történt e tekintetes uraim! megmondhatná maga szegény Schmüle, hogy ha meg nem halt volna.

Utasitás.

Tessék rektor uramnak, itt a meleg
cipó, most vettem a piacon 77
osztrák kron — de!

Ne tanitsa rektor uram!
Deákul a fijamat!
Se görögül se törökül . . .
Mert ez mind hamis adat.

Hitet szegtek, hol lehetett,
És csalták a világot, —
Karóba huzták a népet . . .
S pusztiták az országot.

Nem akarom, hogy ez is szint
Ugy megviselje magát mint
Több deákos hazafi!
Görgei vagy Karafi!

B.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni Iczik szomszéd! hát igaz volna az, hogy Görgei csakugyan Pesten járt?

Iczik. Fussun khi khendnek Mihály gazda! mind a khét szeme, ha nem igaz, hugy magam is láttam a hatvan utczában harmad magával, khüptem is otánna akkhurát, mint a kend kalopja.

Mihály. Hát aztán hogy nézett ki mondja csak szomszéd?

Iczik. Hugy nézett khi? hát khettüs pápaszemen.

Mihály. Hát aztán volt bátorsága kilépni nyilvánosan az utczára?

Iczik. Hugy ne lett vulna hallja khend! mikhur legelsübben is a miniszter oraknál tett láthugatást.

Mihály. Mi a menkő a független felelős magyar minisztereknél?

Iczik. Igen is Mihály gazda! a föggetlen felelüs magyar minisztereknél, süt azt is bizunyusan thodom, hogy egyik khedves miniszterőnkkel vasárnap délothán együtt is uzsunázutt.

Mihály. Ugyan ne mondja már szomszéd! no már azt csak el nem hiszem.

Iczik. Nus... és micsuda hitetlenség vulna abban? thübbet mundok hallja khend — meglássa Mihály gazda! hugy annak a hetven hunvéd zászlualjnak mit felakharnak állithani, Gürgei lesz a füvezire.

Mihály. De már azt ne hidje Iczik szomszéd! a ki egyszer a hazáját elárulta, nem biznak arra többé egy káplár czukkot se, nem hogy egy sereget....

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! sok forcsaság thürténik a mai világban, — a khüvetkezés majd megmotatja, hugy a Gürgeit még használni fugják a moszka háboruban. Elüszür hallja khend, mert Gürgei! azt tagadni nem lehet ukus és ravasz egy khatuna. Másudszur Gürgei haragszik a moszkákra, hugy a herczógságot, a mit Paskevits igért neki, ha a fegyvert lerakja — meg nem kapta. Emlikezzik khend rá mit mundott az Iczik.

Panoráma.

Mégis csak nagyeszű ember az a Deák!
Kit a „jobb-oldalon“ bölcsnek titulálnak:
Mert hát, valami ám az a mit kitalált!
Mit sokan neveznek mostan alkotmánynak,
Annyian bámulják! s nem ismernek rája,
Hogy az a közösügy osztrák panoráma.

Szittya.

Ebül gyült jóságnak, ebül kell elvesni.

Ezsen sép rigmuska
Ám vagyon ajánlva,
Azs orsággyülisnek
A „jobb oldalába.“

Ugy mondja a mese: hogy hát ezs azs orság,
(Midőn azs anyjában sem volt még azs ostrák,)
Svatupluk tótkirály birtoka volt rigen,
Tisának, Dunának folyása mentiben.

És ezs a Svatupluk
serette Árpádot,
Vele ivott, evett,
vele parulázsott,
S addig párulázsott, —
hogy orságát végre, —
Árpád sürkejéért
odatta . . cserébe.

Ej! de potom ára
volt ezs egy orságnak, —
Még csák meséül is!
mert im e példázsat, —
— A „jobb oldal“ tettén —
kezsd beteljesedni:
„Ebül gyült jóságnak
ebül kell elvesni.“

Est a nótát komponálta:
„Ludas Matyi“ gyorspostása,
Ki ürgézsni, hogy nem járhat, —
Hát fölcsapott poétának.

Karakán Marczinak: hogy is van az az ének? „óh kedves vendég nálam szálj.“

Az igazügy kortesének:

Adjuk a levelet mely szól Szemerének,
Bár oly hosszu mint a szentiványi ének.

Vitéz Pénzvári Habakuknak — abból a kortes dalból elég ennyi:

„Ki Tokajnak hirét javát akarja:
Kröczerre adja a szavát ihajla!“

Hoszszu Pályiba az én kedves hovédtársamnak, a Pesti Hetilaphoz küldött czikkeknek szinét se láttam.

Kiadói sürgöny.

Az érmihályfalvai postamester urat czennel ünnepélyesen felkérjük, hogy előfizetőinktől a felszólamlási (reclamátió) nyilt leveleket sziveskedjék posta-bélyeg nélkül elfogadni a mint dukál, — mert ismétlés esetében az efféle döbrögiesen basáskodó postamesterek ellen majd ottan teszünk panaszt, hol rendet tudnak csinálni.

Teljes számu példányokkal

ismét szolgálhat

a kiadó-hivatal.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.